

alimara

REVISTA DE TREBALL SOCIAL
NÚMERO 48 / SEGONA ÈPOCA / DESEMBRE 2001

**Consell
de Mallorca**

alimara

Núm. 48

Segona època, desembre 2001

Edita: Consell de Mallorca
Departament de Serveis Socials
General Riera, 67
07010 Palma
Tel: (971) 76 07 62
Fax: (971) 76 19 52

Equip editor: Jaume Mateu Martí
Catalina Garcia Garí

Portada: Sense títol
Miquel Clàr Oliver

Maquetació
i impressió: Esment, centre especial de treball d'Amadip

Dipòsit legal: PM-128-1987

ISSN: 1778-2166

Els articles d'aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

LA MEVA VIDA LABORAL: UN GRAN PROBLEMA PER A ALGÚ AMB PROBLEMES

Eva María Díaz Expósito,
auxiliar administrativa

El motiu pel qual no trob o tenc moltes dificultats per trobar un lloc de treball, pens que és degut a la meva minusvàlua física, que és de naixement. Amb ella hi he viscut sempre. Tota la vida he sabut que era minusvàlida, però fins no fa molts anys creia que si no ho deia, la gent no ho notava, no se n'adonava. Per això, no sé explicar en què consisteix la meva minusvalidesa.

No som com els altres, però fins fa poc això no era un problema per a mi. Supòs que no és molt normal que comenci a caminar als cinc anys (me'n record perquè me'n feren una festa). El moment que més record haver-me adonat que els altres veien aquesta minusvalidesa va ser un dia en el poliesportiu (quan vaig lliurar el carnet i m'anaven a donar la clau de l'armariet, em demanaren si el volia de minusvàlid. A la dona que m'ho demanà li vaig dir que no i em vaig tirar plorant dues o tres hores). Vaig pensar que, encara que no ho digués, els altres ho veien i això em feia sentir molt malament. A partir d'aquell moment l'únic que pens que vaig canviar és que en ser a una festa o en una discoteca, abans ballava i a partir d'aquell instant, no. Tampoc no m'agrada veure'm a la tele perquè pens que camín bé, però realment no és així i en la tele es veu.

Mai no m'he quedat sense fer res del que vull fer (la gent del meu entorn m'ha ajudat a aconseguir-ho). Em vaig muntant com puc fer-m'ho. Així, per exemple, quan vaig pel carrer, si s'ha de davallar un escaló, procur cercar un fanal per recolzar-m'hi o també un cotxe aparcad. Amb les mans, amb l'únic que m'he trobat que he tingut problemes ha estat amb la màquina d'escriure manual (no som capaç d'agafar velocitat perquè no puc deixar els dits ben col·locats en la línia del mig).

Els meus problemes són els que em dona la societat. En la vida de cada dia no hi trob gaires dificultats. Faig la meva vida normal i fins que no trob quelcom que no puc fer, no sé si existeix aquest problema.

Quant a la meva vida laboral, la situació canvia. Quan vaig acabar l'FP em vaig apuntar a borses de treball, tant per a discapacitats com no. Vaig començar a fer entrevistes que veia en anuncis de diaris i fins i tot vaig arribar a posar un anunci a la tele, en el Canal 4! Arran d'això em cridà una persona i em demanà les dades, però els meus estudis es veu que no eren els que necessitava per al lloc de treball i no em digué res més.

Les entrevistes sempre eren iguals. Quasi sempre em feia il·lusions perquè, com que em deien que em dirien coses... i jo, per ingènua, creia que els havia agradat, i que per ventura aquesta vegada tindria sort, però mai no em cridaven. Només vaig anar a una, no fa molt, i fa ser l'única vegada que em cridaren per dir-me que no m'havien escollit, amb la qual cosa, almanco, ja no et quedes esperant a veure si tens sort; a veure si aquesta vegada et criden i ho aconseguixes. Quan fa dos mesos que has fet una entrevista, dius, «bé, d'aquesta ja me'n puc oblidar; aquí tampoc m'han escollit». Almanco quan et criden per dir-te que no, no et quedes esperant i no penses que, per ventura encara no s'han decidit i tens alguna possibilitat.

Va arribar un moment que no sabia si valia la pena que me moguéssis tota sola perquè no sabia fins a quin punt, si no era selecció sols per a discapacitats, calia lluitar contra els altres aspirants que no ho eren, discapacitats. Davant això, esperava les ofertes de les borses en les que estava apuntada, però ha arribat a un punt que només estic apuntada a les borses per a persones amb discapacitat. No obstant, si veig algun anunci que pens que no cridarà l'atenció de molta gent, hi deix el curriculum.

Així, quan em cridàreu de la UNAC, com si ho veiés com a més factible (el lloc de treball, arribar a algun lloc, a quelcom en aquesta entrevista), supòs que basant-me en altres companys que he vist que també han fet entrevistes per altres bandes i amb la UNAC, i en l'únic lloc que els he vist tenir èxit en l'entrevista ha estat a través de les borses per a treballadors discapacitats. De fet, a l'entrevista que vaig fer a través de la UNAC, vaig aconseguir el lloc de treball.

Quan em cridàreu per dir-me que m'havien escollit vaig pensar o bé que els empresaris estaven cecs o que la UNAC s'havia mullat, és a dir, no sé si en un principi la UNAC ha tingut res a veure que m'haguessin escollit o, simplement, cercaren l'empresa que realment volia intentar que una persona com jo pogués mantenir el lloc de treball i que realment et deixassin intentar-ho.

No sé si encertadament o no, quan vaig començar a treballar, que era el que jo volia, vaig deixar de preparar unes oposicions a les que no hi veia cap futur. El lloc de treball era d'auxiliar administrativa i les tasques que havia de fer eren atenció telefònica, controlar les despeses i ingressos de l'empresa, introduir anotacions a l'ordinador, arxivar documents un cop revisats pels caps, enviar faxos, etc. Creia que si era capaç d'afanyar-me, allò podia durar. Aleshores, amb un sou que per a una empresa privada em semblava que estava bastant bé, vaig començar a fer plans, excessius (treure'm el carnet, independitzar-me, etc.). Intentava que allò anàs bé, o sigui, aconseguir fer-me amb tot el que realment hauria de fer allà per quedar-m'hi.

Tota sola no hauria arribat a començar a prendre tot el paper que hi havia pel mig. Durant els primers dies, com que els empresaris no em demanaven que els fet cap feina, no sabia què havia de fer, anava bastant perduda. Després, quan començàrem a fer carpetes em féu ràbia no haver vist que allò es podia classificar i que ho hauria d'haver fet. Però, sense que ningú m'ho digués, em feia no sé què que després l'empresari em demanàs per què havia tocat aquells papers. No sé si hagués sabut arrancar tota sol, sense que els caps ni la preparadora laboral em diguessin per on havia de començar.

Mentre treballava sentia que sense que els empresaris m'ho exigissin, o em manassin fer coses que no sabia fer, necessitaven quelcom més de mi, sobretot quant a la velocitat. Però quan ells em digueren que havia superat el període de prova, i encara que començarem a veure que hi havia problemes amb els pagaments, que els caps eren desordenats, que no existia un criteri comú amb ells..., em vaig proposar fer bé aquella feina, pensant que si aconseguia establir una estructura que els pogués servir, aconseguiria el que ells em demanaven.

Això de l'ordre vaig veure que era impossible. A més, hi havia molts problemes de liquiditat, així que, sentint que estava rebutjant un bon lloc de feina per no arribar a enlloc, vaig decidir que, malgrat els oferiments de renovació del contracte, no podia seguir allà. Això sí, durant els mesos que hi vaig estar treballant vaig adquirir experiència, vaig cotitzar a la Seguretat Social i vaig estar cobrant un sou prou considerable.

Des que vaig acabar el contracte he tornat als meus inicis: tirar curriculum i estudiar per a les oposicions de sempre. Esper seguir confiant en la UNAC i que m'aconsegueixi un altre lloc de feina. Intentaré lluitar perquè sigui el definitiu.